

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 г 7/2023
23.06.2023. године
Београд

Врховни суд, и то судија Бранислав Босиљковић, одређен за поступање Годишњим распоредом послова, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Маја Цумбо адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 25/23 од 10.05.2023. године, дана 23.06.2023. године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Београду Р4 г 25/23 од 10.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 25/23 од 10.05.2023. године одбијен је захтев предлагача којим је тражено утврђење повреде права на суђење у разумном року и убрзање поступка у предмету тог суда Гж 1654/22, као и захтев за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, без конкретног навођења законских разлога.

Одлучујући о изјављеној жалби, на основу члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП и нашао да жалба предлагача није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према разлозима побијаног решења, донетог без испитног поступка, поступак у предмету Гж 1654/22 покренут је тужбом која је поднета 16.05.2019. године Другом основном суду у Београду и заведена под бројем П 5518/19. О тужбеном захтеву одлучено је пресудом тог суда П 5518/19 од 19.01.2022. године. Тужени је донету

пресуду добијао жалбом изјављеном 22.02.2022. године. Предмет је поводом жалбе достављен другостепеном суду 04.04.2022. године и предат судији известиоцу 05.04.2022. године. О изјављеној жалби није одлучено до дана подношења приговора за убрзање поступка, 08.05.2023. године.

Полазећи од наведеног, побијаним решењем је применом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбијен приговор предлагача. По становишту суда, рок од девет месеци прописан чланом 383. ЗПП у којем другостепени суд треба да одлучи о жалби, на чему је заснован поднети приговор, је инструкциони рок и његово прекорачење само по себи не доводи до повреде права на суђење у разумном року.

По налажењу Врховног суда, правилно је одлучено о предлагачевом приговору.

Према члану 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, свако током одлучивања о његовим грађанским правима или обавезама, или о кривичној оптужби против њега има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. И одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Право странке да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року предвиђено је и чланом 10. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предметног случаја, а пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке како би се отклонила неизвесност у њиховим односима и странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не. Оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија и процењује се у сваком конкретном случају, а оцена обухвата целокупни судски поступак до изјављивања приговора.

У конкретном случају, поступак је до подношења приговора за убрзање поступка трајао око четири године. Од достављања предмета другостепеном суду до подношења приговора протекло је нешто више од годину дана. Рок из члана 383. став 2. ЗПП, на чијем протеклу је предлагач засновао свој приговор за убрзање поступка, је инструкциони рок и само на основу чињенице да је тај рок прекорачен не може се извести закључак о насталој повреди права на суђење у разумном року. Укупном дужином трајања поступка за сада, и по оцени Врховног суда, није повређено предлагачево право на суђење у разумном року да би му морала бити пружена заштита

повређеног права у смислу одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Из тих разлога, нису основани наводи жалбе да је суд који је одлучивао о приговору погрешно применио одредбе наведеног закона. Предлагач у жалби истиче нову чињеницу – да је предмет распоређен судији која више није судија Апелационог суда у Београду и да није одређен други судија извештац, која не произилази из стања у списима.

Следствено изложеном, на основу члана 17. став 1. и члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено је као у првом ставу изреке.

Предлагач није успео у поступку по жалби и зато нема право на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека. Због тога је, применом члана 153. став 1. ЗПП у вези члана 30. став 2. ЗВП, одлучено као у другом ставу изреке.

Судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

Поука о правном леку

Против овог решења није дозвољена жалба
на основу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић